

பெருங்கதையில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

பெ. கலைச்செல்வன் அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, அரசு கலைக் கல்லூரி, அரியலூர்-621713, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Life Thoughts in Perungkathai

P. Kalaichelvan a,*

^a Department of Tamil, Government Arts College, Ariyalur-621713, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

kalai1971aacmusiri@gmail.com

Received: 12-09-2022

Revised: 04-11-2022

Accepted: 12-11-2022

Published: 01-12-2022

ABSTRACT

Epics have occupied a special place in the world of literature. Epics are the first literary works among ancient languages. This analysis is done from Konguvelir's epic poem. The study shows that this book is considered as a superior epic. Life characteristics like love, virtue, friendship, education, mission, funnel game, ball game, war etc. are best seen in the epic. The Tamil language of that time clearly explains the thoughts of life. This article makes clear that the ethical life thoughts of that time are still present and followed today.

Keywords: Perungkathai, Konguvelir Epic, Friendship, Sangam Literature

முன்னுரை

பண்டைத் தமிழரது வாழ்வின் அடையாளங்களாக இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன. இலக்கிய வரலாற்றின் தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றிலும் காப்பியங்கள் சிறந்து விளங்குகின்றன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்க இலக்கியங்கள் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் ஆகியவற்றையடுத்துத் தோன்றியவை காப்பியங்கள் ஆகும். கொங்கு நாட்டில் தோன்றியுள்ள இலக்கிய நூல்கள் பல. அவற்றுள் கொங்கு வேளிரால் இயற்றப்பட்ட பெருங்கதை என்ற நூல் முதன்மை பெற்றுத் தனிச்சிறப்புடன் திகழ்கின்றது. இந்நூல் முதலும் முடிவும் கிடைக்காத நிலையிலும் இடையில் கிடைத்துள்ள பகுதியே சுவைமிக்க பெருங்காப்பியமாகத் திகழ்கின்றது. பெருங்கதையில் காணலாகும் அக்கால சிறப்பு வாய்ந்த தமிழர்தம் வாழ்வியல் முறைகளை வெளிப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

அறம்

உலகியல் அடிப்படையில் காப்பியங்கள் படைக்கப்பட்ட போதிலும், இன்னொரு பக்கம் தத்துவச் சார்பான ஆன்மீக அடிப்படையின் இணைவையும் கொண்டே இவை அமைந்துள்ளன. ஆன்மீகச் சார்பில் அவை பல உலகியல் அறங்களை எடுத்துரைக்கின்றன. பெருங்கதையில் கதைப் போக்கின் வாயிலாக அறம் சிறப்புற உரைக்கப்படுகின்றது.

ஆன்றோரால் இன்னது செய்க என்று விதிக்கப்பட்டவை 'அறம்' விலக்கப்பட்டவை 'மறம்'. பெருங்கதையில் இம்மரபையொட்டியே அறங்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. வாழ்க்கையில் கட்டுப்பாடான ஒழுக்கம் நிலைபெற வேண்டுமானால் தெய்வ நம்பிக்கை மிகவும் நிலையான ஒன்றாகும்.

இதனை,

“பொறிவாயில் ஐந்துவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க

நெறிநின்றார் நீடு வாழ்வார்”

என்ற திருக்குறளில் புலப்படுத்துவார் வள்ளுவர். இப்பொய்தீர் ஒழுக்க நெறியே ‘அறம்’ எனப்பட்டது (Parimelalagar, 2002).

“தெய்வ வழிப்பாடு” சிறந்தது என்பதைப் பெருங்கதை வலியுறுத்துகின்றது. திருமணம் முடிந்தவுடன் உதயணனும் வாசுவதத்தையும் அருகன் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடுகின்றனர். தம் உயிருக்கு ஈடேற்றம் அருளும்படி இறைவனை வேண்டுகின்றனர். பெரியோர் வணக்கம் பேணற்பாலது என்பது சமுதாய அறம். வாசுவதத்தை இறந்தாள் என்ற செய்தி கேட்டு உதயணன் மனமுடைந்து வருந்துகின்றான். அப்போது காமத்தால் விளையும் தீமை பற்றிப் பெரியோர்கள் எடுத்துரைக்க அவர்களை வணங்கி ஆறுதல் அடைகின்றான். இறுதியில் தரும சுருதி என்னும் சான்றோர் மூலம் தருமோபதேசம் பெற்று அவருக்கு வணக்கம் செலுத்தி வழிபடுகின்றான். இத்தகைய பொய்தீர் ஒழுக்க நெறியே சிறந்ததாகும்.

நட்பு

பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு நட்புக்குத் தனி சிறப்பிடம் உண்டு. மனிதன் மனதுக்கு அன்பும், அமைதியும், ஆறுதலும் தருவது நட்பைக் காட்டிலும் வேறு எதுவுமில்லை. தனிமனிதனைச் சமுதாயத்துடன் பிணைப்பது நட்பு ஆகும். பெருங்கதையில் உதயணனுக்கு சிறந்த நண்பனாக விளங்கியவன் யுகி. தனக்கு துன்பம் நேரிட்டபோதெல்லாம் உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல இடுக்கன் திகழ்ந்துதவிய யுகியை

“புகழோய்! நீ இனி தீங்குவை ஆயின் நீங்கும் என்உயிர்”

என்று உதயணன் பாராட்டுவது நட்பின் உயர்வையும் நன்றி மறவாப் பண்பையும் உணர்த்துவதாக உள்ளது (Saminathayar, 2000).

“புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்

நட்பாங் கிழமை தரும்”

என்னும் குறள் உள்ளங் கலந்த நட்பின் உயர்வினைக் கூறுகிறது (Parimelalagar, 2002).

கோப்பெருஞ்சோழன்-பிசிராந்தையார் நட்பு ஒருவரை ஒருவர் காணாது உள்ளத்தால் ஒன்றிய உயர் நட்பாகும் “நுங்கோன் யாரெனக் கேட்டின் கோழியோனே கோப்பெருஞ்சோழன்” என்று பிசிராந்தையாரும்.

“தன்பெயர் கிளக்குங் காலை யென் பெயர்

பேதைச் சோழ னென்றுஞ் சிறந்த

காதற் கிழமையு முடையன்”

என்று கோப்பெருஞ்சோழன் கூறிய மொழிகள் உள்ளம் கலந்த நட்பின் உயர்வைக் காட்டுகின்றன (Saminathayar, 2000).

வில்வித்தை முதலிய பலவகைக் கலைகளையும் உதயணனுடன் இளமை முதல் கூடவே இருந்து பயின்றவன் யுகி. நகமும் தசையும் போன்று பிரிக்க முடியாத நட்பு இவர்களுடைய நட்பு. உதயணனுக்குத் துன்பம் வந்த போதெல்லாம் அவற்றை நீக்குவதற்கு யுகியின் சூழ்ச்சி முன்னிற்பதைப் பெருங்கதை விரித்துரைக்கின்றது. இவர்களது நட்பு உயிரும் உடலுமாகக் கலந்து நிற்பதை “ஆன் முலைப் பிறந்த வாளிற அமுதம் மலையிடைப் பிறந்த தேனோடு” கலந்ததைப் போன்றது என்ற உவமை மூலம் விளக்குகிறார் கொங்குவேளிர் இதனை,

“பொன்றா வியற்கைப் புகழுது பெருமையும்
ஆன் முலைப் பிறந்த வானிற அமிர்தம்
மலைப் பெய் நெய்யொடு தலைப்பெய் தாங்கி
வேறு பட்டேகினும் கூறு பட்டியலா
அன்பினின் அறை இய நண்பின் அமைதியும்
அசைவில் தானை விசைய வெண்குடைப்
பெருநில மன்னர் கருமங் காழ்த்த
அருமதி நுனித்த அமைச்சின் ஆற்றலும்
இன்னவை பிறவும் தன் வயின் தாங்கி”
என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன (Saminathayar, 2000).

பூம்பொழில் நுகர்தல்

பூம்பொழில் நுகர்தல் என்பது ஒரு அரசன் தன் பரிவாரங்களுடனும், உரிமைச் சுற்றத்தோடும் சென்று மலர் வனத்தில் பல காட்சிகளைக் கண்டு இன்புறுதல் ஆகும். மன்னனைப் பற்றி காவியம் பாடும் புலவர்கள் இந்நிகழ்ச்சியை அவன் பெருமைக்குரிய ஓர் அங்கமாகக் கருதினர். அமைதியும், இன்பமும் அவன் ஆட்சியில் நிலவியது என்பதைக் காட்டும் குறியீடாகக் கொண்டனர்.

சூளாமணியில் புட்பமா காண்டம் என்ற தனிப்பட்ட பூம்பொழிலே அமைக்கப்படுகிறது. விஞ்சைத்தாதன் அதில் வந்து தங்குகிறான். கதைத் தலைவி சுயம்பிரபை தன் தோழியருடன் அதில் விளையாடி மகிழ்கிறாள். திவிட்டனும் அதில் கலந்து கொள்கிறான். மணிமேகலையில் சோழன்மாவண்கிள்ளி, தன் தேவியுடன் மலர்ச் சோலையில் தங்கி மகிழ்ந்த காட்சியைக் காட்டுகிறார் சாத்தனார்.

கம்பர் தனது காவியத்தில் அரச பரிவாரங்களின் விளையாட்டு பகுதியை, வரைக்காட்சிப் படலம், பூக்கொய் படலம், நீர் விளையாட்டுப் படலம், உண்டாட்டு படலம் என நான்கு படலங்களை அமைத்து இதனை விரிவாகப் பாடுகின்றார்.

இம்மரபை ஒட்டிப் பெருங்கதையிலும் பூம்பொழில் விளையாட்டுக் காட்சி சிறப்பிடம் பெறுகிறது. இலாவணகாண்டத்தில் உண்டாட்டு என்ற பகுதியில் உதயணன் வளமலைச்சாரலில் அமைந்த பூம்பொழிலில் வாசவத்தையோடும் பிற பரிவாரங்களுடனும் பல காட்சிக்களைக் கண்டு இன்புற்று விளையாடி மகிழ்ந்ததை கொங்கு வேளிர் விரித்துரைக்கின்றார்.

இதனை,

“பேறருங் கற்பிற் பிரச்சோதனன் மகள்
மாறடு வேற் கண் வாசவத்ததை
செல்வமுஞ் சிறப்பும் பல்லாழ் பாடிக்
குராஅ நீழற் கோல் வளை யொலிப்ப
மராஅங் குரவை மகிழ்ந்தனர் மறலியும்
பந்தெறிந் தாடியும் பாவை புனைந்தும்”
என்னும் பகுதி தெளிவுற எடுத்துரைக்கின்றன (Saminathayar, 2000).

புனல் விளையாடல்

புனலாடல் உலகெங்கும் நிகழும் விளையாட்டுகளில் ஒன்று. இதனை ஆற்றுநீர் விளையாட்டு என்பர். மகளிர் தோழியரோடு ஆடுதல், சுனையில் ஆடுதல், ஆடவர் மகளிரோடு சேர்ந்து ஆடுதல், ஒருவன் தன் மனைவியோடும் விரும்பிய ஒருத்தியோடும் ஆடுதல் உண்டு. இந்த விளையாட்டு ஆடுதல், பாய்தல் என்னும் வினைச்சொற்களால் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து இதன் விளையாட்டுப் பாங்கை உணர முடியும்.

சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் புனல் விளையாட்டு சிறப்பிடம் பெறவில்லை. ஆனால் பெருங்கதையில் புனல் பாற்பட்டது, உவந்தவை காட்டல், நீராட்டரவம், நங்கை நீராடியது என்னும் நான்கு பகுதிகளில் விரிவாக கூறப்படுகிறது.

பிரச்சோதனனது உஞ்சை நகர் அரண்மனையில் கன்னிகள் நீராடுவதற்குரிய நல்ல வேளைகளைக் கணித்து கூறவே அரசு பரிவாரங்கள் நீர் விளையாடுதற்காக நகரிலிருந்து புறப்பட்டுப் புறத்தேயுள்ள பொய்கையின் கரையிலுள்ள ஓர் சோலையில் சென்று தங்கினர். கோப்பெருந்தேவி, வாசவத்ததை உதயணன், நகர மாந்தர்களும் சென்று தங்கினர். நீர் விளையாட்டுக்காக அவர்கள் கொண்டு சென்று பொருள்கள் அகத்தேக கடைந்தசெப்புகள், சாமரைகள், அணிகலப்பேழைகள், செம்பொன் கலசங்கள், பந்து, குழல், சிறுபறை, கட்டில்கள், கண்ணாடிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு சென்றனர். அக்கால மக்கள் வாழ்ந்த செல்வ வாழ்க்கையை இச்செயல் குறிப்பிடுகிறது. நீராடுங்கால் மூழ்கியும், வீசியும் வளைந்தும், நீந்தியும், மைந்தரும், மகளிரும் எழுப்பிய அவங்களை,

“மைத்துன மைந்தரை நோக்கி மடந்தையர்

அச்சுப் பணிமொழி யமிழ்தென மிழற்றி

நச்சுவன ராடு நல்லோ ரரவமும்

பேதை மகளிர் சேதடி யணிந்த

கண்பணிப் பகுவாய்க் கிண்கிணி யரவமும்

பெதும்பை மகளிர் சிலம்பொலி யரவமும்”

என்ற அடிகள் புனைந்துரைகின்றன (Saminathayar, 2000).

இவ்வாறு ஏழு பருவ மகளிரும் நீராடிய சிறப்பு, பெருங்கதை ஒன்றிலேயே பேசப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மைந்தரும் மகளிரும் சேர்ந்து காதலோடு நீராடிய தன்மையை,

“பேராக் காதலொடு பெருஞ் சிறப்பியற்றி

நீராட்டரவம் நிகழுமால் இனிது”

எனக் கூறுகின்றார் கொங்குவேளிர்.

மகளிர் பந்தாட்டம்

மனிதன் நாகரிகம் பெறத் தொடங்கிய அன்று முதல் இன்று வரை பந்தாட்டம் என்பது உயிரோடும் உணர்வோடும் கலந்த இன்ப விளையாட்டாய் நடை பெற்று வருகிறது. பண்டைக் காலத்தில் ஆடவரைக் காட்டிலும் மகளிரே பந்தாட்டத்தை பெரும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர் என்பதை ‘பந்தார் விரலி’ பந்தனை விரலி என்ற பெயர்கள் புலப்படுகின்றன.

இலக்கியங்கள் காலக் கண்ணாடிகள் என்பர். சங்க காலத்தில் பந்தாட்டம் மகளிரிடையே சமுதாயப் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்ததென்பதை அக்காலத்தை ஒட்டித் தோன்றிய காப்பியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

குண்டலகேசி காப்பியத்தில் அமைச்சர் மகளான குண்டலகேசி தன் அரண்மனை மாடியில் தோழியரோடு பந்தாடிக் கொண்டிருந்தாள் என்றும், அவ்வழியே காவலரால் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட காளன் என்பவனைக் கண்டு காதல் கொண்டாள் என்றும் அக்காப்பியம் கூறுகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தில் கந்து கவரிப்பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. கந்துகவரி என்பது பந்தாட்டம் ஆடும்போது மகளிர் பாடும் வரிப்பாடல், இதனை,

“பொன்னிலங்கு பூங்கொடி

பொலஞ் செய் கோதை வில்லிட

மின்னிலங்கு மேகலைகள்

ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப எங்கணும்

தென்னன் வாழ்க வாழ்க என்று

சென்று பந்தடித்துமே

தேவர் ஆர மார்பன் வாழ்க

என்று பந்தடித்துமே”

என்ற வரிப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன (Shandran, 2004).

தமிழரின் பண்டைய இலக்கியமான புறநானூற்றிலும் ஒரு மற்போரில் ஆழர் மல்லனைப் பொருது வென்று வீழ்த்திய கோப்பெருநற்கிள்ளி மீது, பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் நக்கண்ணையார் காதல் கொண்ட செய்தியை,

“என்னைக் கூறித் தன்மை யானும்

என்னைக்கு நாடித் தன்மை யானும்

ஆடு ஆடு என்ப ஒரு சாரோரே

ஆடன் றென்ப ஒரு சாரோரே

நல்ல பல்லோர் இருநன் மொழியே”

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது (Subramaniyan, 2010).

உதயணன் தேவியரில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் வாசவத்தையும், பதுமாவதியையும் இருவரும் சமமானவர்கள். அரசகுமாரிகள், இருவருக்கும் இடையில் ஒருநாள் விளையாட்டில் பந்தாட்டப்போட்டி ஒன்று நிகழ்ந்தது.

தேவியரின் சேடிகள் இரு கூறாகப் பிரிந்து நின்று பந்தடிக்கத் தொடங்கினர். இதற்குத் தனிச்சிறப்புத் தந்து “பந்தடி கண்டது” என்ற பகுதியே அமைத்துக் காட்டுகின்றார் கொங்குவேளிர்.

இப்பந்தாட்டப் போட்டியை வயந்தகன் மூலம் அறிந்த உதயணன், தானும் காண வேண்டுமென்று விரும்பினான். மகளிர் ஆடுமிடத்தில் ஆடவர் செல்லக்கூடாதென்பது அரச விதியாதலின், பெண் வேடம் புனைந்து ஒரு பிடியில் ஏறிச் சென்று, கூட்டத்தோடு கூட்டமாக மறைவாக இருந்து அவ்விடத்தை கண்டு களித்தான்.

பந்தாடு களத்தில் பதுமாவதியின் தோழிகள் இராசனை, அயிராபதி, ஆரியையும், வாசவத்ததை தோழிகள் காஞ்சனா மாலை, விச்சுவலேகை, மானனிகையும் சேர்ந்துகொண்டு பந்தாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது வாசவத்ததையின் மனம் மகிழ்ந்து குளிர மின்னல் கொடியைப் போல மடங்கி இருபத்தொரு பந்துகளை கையில் எடுத்துமானனிகை கண்டோர் அதிசயித்து வியந்து நிற்கும்படி ஆடத் தொடங்கினாள்.

அவள் பந்தாடிய காட்சியை,

“சுழன்றன தாமம் குழன்றது கூந்தல்
 சுழன்றது மேனி அவிழ்ந்தது மேகலை
 எழுந்தன குறுவியர் இழிந்த சாந்தம்
 ஓடின தடங்கண் கூடின புருவம்
 அங்கையின் ஏற்றும் புறங்கையின் ஓட்டியும்
 தங்குற வளைத்துத் தான் புரிந்த தடித்தும்”
 என்ற பாடலில் கவினுற புனைந்துரைக்கின்றது (Saminathayar, 2000).

போர்

மக்கள் வாழ்க்கை முதிரத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து போர் என்பது தவிர்க்க முடியாத இடத்தைப் பெற்று வந்துள்ளது. மனிதனுடைய நெஞ்சத்தில் என்றுவரை பகைமை உணர்வு இருக்கின்றதோ, அன்று வரை போர் இருந்தே தீரும். போர் நிகழ்ச்சிகளைப் புனைந்து கூறாத காப்பியமே உலகில் இல்லை. போரை மையமாக வைத்தே காப்பியத் தலைவனின் வீரமும் புகழும் நிலை நாட்டப்படுகின்றன.

தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் இருபெரு வேந்தரையும் ஐம்பெரு வேளிரையும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வென்ற திறமும். அதனால் அவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்று அழைக்கப் பெற்ற சிறப்பும் புறநானூற்றில் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. வாகைப்பறந்தலைப் போரில் கரிகாலனுடன் எதிர்த்து நின்ற ஒன்பது வேந்தரும் ஒரு பகற் பொழுதிலேயே அவன் ஆற்றலுக்காற்றாது தோற்றோடிய செய்தியை,

“பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்

தூடா வாகைப் பறந்தலை ஆடு பெற

ஒன்பது குடையும் நண்பக லொழித்த

பீடில் மன்னர் போல”

என்று அகநானூறு எடுத்துக் காட்டுகிறது (Subramaniyan, 2012).

சங்க காலத்தில் தமிழகம் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர்களாலும் பல குறுநில மன்னர்களாலும் ஆளப்பட்டு வந்தது. அக்காலச் சமுதாயம் வீரத்திற்கு முதன்மை அளித்ததால் போர் தவிர்க்க இயலாததாகவும், காலத்தின் தேவையாகவும் கருதப்பட்டது.

“போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்

மாபெருந் தனையர் மலைந்த புவும்”

என்ற நூற்பா தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே மூவேந்தரிடையே போர்கள் நிகழ்ந்த செய்தியைத் தெளிவுபடுத்துகிறது (Subramaniyan, 2014).

இவ்வகையில் பெருங்கதைக் காப்பியத்தில் மூன்று போர்கள் இடம் பெறுகின்றன. உஞ்சை, மகத, வத்தவ, பாஞ்சால நாடுகள் தமக்குள் ஒற்றுமை இன்றி ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டு போர் புரிந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பெருங்கதை விரிவாகக் கூறுகிறது.

உதயணன் தருசகன் தங்கை பதுமாவதியுடன் அந்தப்புரத்தில் இருந்தபோது, பகையரசர்கள் ஒன்பது பேர் தம் படையுடன் மகதநாட்டு இராசகிரியத்தை வளைத்துக் கொண்டனர். அதை அறிந்த உதயணன் வெளிவந்து தருசகன் படையுடன் சேர்ந்து அவர்களோடு கடுமையாகப் போரிட்டு வென்று அவர்களை ஓட விட்டான். இப்போர் நிகழ்ச்சியை,

“மழுவும் குந்தமும் முழு மயிற் பீலியும்
சங்கமும் கணையமும் சத்தியும் வாளும்
பிண்டிபாலமும் பிறவும் எல்லாம்
தண்டாக் கருவி தாந்துறை போகிய
வண்டார் தெரியன் மறவர் மயங்கி
போர்க்கள வட்டம் கார்க்கடல் ஒலி என”
என்று வருணிக்கின்றார் கொங்குவேளிர் (Saminathayar, 2000).

உதயணன் பதுமாவதியை மணம் முடித்து வந்ததும் யுகியின் திட்டப்படி ஆருணியரசன் பாஞ்சாலராயனுடன் போர் தொடுத்தான். பதுமாவதி வதுவை முடிந்த சூட்டோடு தன் தம்பியருடனும், யுகி முதலிய அமைச்சர்களுடனும், படைத்தலைவருடனும் புறப்பட்டுச் சென்று ஆருணி அரசனது நகரைப் பெரும்படையுடன் சூழ்ந்தான். ஆருணி அரசனும் படை வலிமைமிக்கவன். எனவே கடும்போர் மூண்டது.

இதனை,
“சினைத்தன தூசி மலைத்தன யானை
ஆர்த்தனர் மறவர் தூர்த்தனர் பல்கணை
விலங்கின ஓள்வாள் இலங்கின குந்தம்
விட்டன தோமரம் பட்டன பாய்மாத்
துணிந்தன தடக்கை குனிந்தன குஞ்சரம்
அற்றன பைந்தலை இயிற்றன பல்கொடி
சோர்ந்தன பல்குடர் வார்ந்தன குருதி
குழிந்தது போர்க்கள மெழுந்தது செந்துக்கள்
அழிந்தன பூமி விழுந்தனர் மேலோர்”

என்ற பாடல் போரில் ஆருணி வீரர்கள் அனைவரும் மடிந்தனர். பாஞ்சாலராயனை உதயணன் வாளால் வெட்டி வீழ்த்தி, வெற்றிவாகை சூடினான் என்பதை தெளிவுறத்துகின்றது (Saminathayar, 2000).

கல்வி

நாடாளும் மன்னனுக்கு முதற்கண் வேண்டப்படுவது கல்வியறிவு. மன்னர்களுக்கு வேண்டிய சிறந்த குணங்களில் தூங்காமை, கல்வி, துணிவுடைமை என்னும் மூன்றும் சிறந்தவை ஆகும் என்பார் வள்ளுவர். இதனை,

“தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்றும்
நீங்கா நிலன் ஆற்பவர்க்கு”
என வலியுறுத்துகின்றது வள்ளுவம் (Parimelalagar, 2002).

உதயணன் இளமைப் பருவத்திலேயே சகல கலைகளையும் கற்று, வில்வித்தை, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் போன்ற போர்ப்பயிற்சிகளையும் பெற்றிருந்தான். இசை கற்பிக்கும் ஆசானாகவும் சிறந்து விளங்கினான். கேள்வி அறிவிலும் இவன் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்ததை.

“பயன் உணர் கேள்வி வகையமை நறந்தார்

வத்தவர் பெருமகன்”

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன (Saminathayar, 2000).

அரண்மனை அமைப்பு

அரண்மனைகள் எதிரி நாட்டவரிடம் இருந்து மன்னரைக் காக்கும் பொருட்டு மிக்க பாதுகாப்புடன் கட்டப்பட்டிருக்கும். கோட்டைகளாலும் கண்காணிப்பு கோபுரங்களாலும் சில நேரங்களில் அகழிகளாலும் சூழப்பட்டிருக்கும். அரசருக்கும் அரசுக்கும் மிக்க வசதிகள் நிறைந்த இருப்பிடம் உவளகம், அவர்கள் உலாவ புந்தோட்டம் அமைச்சர்களுடனும் பிற அவையோர்களுடனும் கலந்துரையாடவும் நீதி வழங்கவும் அரசவை போன்ற பகுதிகள் அரண்மனைகளின் உள்ளே காணப்படும்.

பரிபாடலில்,

“மாயோன் கொப்பூ மலர்ந்த தாமரை

பூ வொரு புரையும் சி நீர் புவின்

இதழகத் தனைய தெருவம். இதழகத்து

அரும் பொருட்டனைத்தே அண்ணல் கோயில்” (Subramaniyan, 2011)

எனவும்,

பெரும்பாணாற்றுபடையில்,

“நீல்நிற உருவின் நெடி யோன் கொப்பூழ்

நான்முக ஒருவன் பயந்த பல்லிதழ்த

தாமரைப் பொகுட்டிற் காண்வரத் தோன்றிச்

சுடுமண் ஓங்கிட நெடுகர்”

எனவும் வரும் பாடல் அடி கருத்துகள் சங்க இலக்கியங்களிலும் நகர் தாமரை மலருக்கும், நகர வீதிகள் தாமரை இதழ்களுக்கும் ஒப்பிட்டு காட்டப்பட்டுள்ளன. இதை போன்று பெருங்கதையில்,

அரண்மனை தாமரை மலரின் பொகுட்டு போல நகரின் மையமாக விளங்கியது. அமைச்சர் இருப்பிடங்கள் பொகுட்டைச் சூழ்ந்த அல்லிகள் போல அரண்மனையை அடுத்து இருந்தன. அவற்றை அடுத்து அறிஞர்களின் இருப்பிடங்கள் அகவிதழ்களாக காட்சி தந்தன. வணிகர் தெரு புல்லிதழ்களோடு பொருந்திய நல்லிதழ்கள் போன்று இருந்தன. பரத்தையர் சேரிகள் புவின் புறவிதழ்கள் போல தோற்றமளித்தன. நகரம் பொய் கையில் மிகுந்த தாமரைப் போல் இருந்தது என பெருங்கதை ஆசிரியர் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். இதனை,

“பெருங்கடியாளர் அருங்கடிச்சேரி

புறவிதழ் மருங்கிற் புல்லிதழாக

பல்வினை வாணிகர் நல்வினைச் சேரி

புல்லிதழ் பொருந்திய நல்லிதழ் ஆக

அந்தணர் சேரி அகவிதழாக.....

கோயில் கொட்டையாகத் தாமரைப்

பூவோடு பொலியும் பொலிவிற்றாகி”

என்ற இப்பாடல் சிறப்பிக்கின்றது (Saminathayar, 2000).

முடிவுரை

பெருங்கதையில் கதைபோக்கின் வாயிலாக அறம் சிறப்புற உரைக்கப்பட்டுள்ளது. நட்புக்கு இலக்கணம் கூறும் நூலாக பெருங்கதை விளங்குகிறது. அக்கால மக்கள் வாழ்ந்த செல்வ வாழ்க்கையினை பெருங்கதை வாயிலாக தெரிய வருகின்றது. பொய்கையில் நடந்த புனல் விளையாட்டுப் பற்றி இந்நூலில் விரிவாக கூறப்பட்டுள்ளது. வாசவதத்தை பந்தாடிய காட்சியை கண்ட உதயணன் காதல் கொள்ளும் வண்ணம் அவளுடைய பந்தாட்டத்தினை பெருங்கதை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. வீரவாழ்வின் வெளிப்பாடான போர் பண்புகளை இக்காப்பியம் விரித்துரைக்கின்றது. அக்கால தமிழர்தம் உயர் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தியிருக்கும் பெருங்கதை போற்றுதலுக்குரிய காப்பியமாகும்.

References

- Parimelalagar, (2002) Thirukural, Saradha Pathippagam, Chennai, India
 Saminathayar, U.V. (2000) Peunkathai, U.Ve.Sa Library, Chennai, India
 Shandran, J.G. (2004) Silapathikaram, Varthaman Pathippagam, Chennai, India
 Subramaniam, S.V. (2010) Purananuru, Manivasakar Pathippagam, Chennai, India
 Subramaniam, S.V. (2011) Paripadal, Manivasakar Pathippagam, Chennai, India
 Subramaniam, S.V. (2012) Agananuru, Manivasakar Pathippagam, Chennai, India
 Subramaniam, S.V. (2014) Tholkappiyam, Manivasakar Pathippagam, Chennai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License